

Anden Påskedag 2021 v. Sarah Ziethen

15:40 Præludium Franz Tunder, Præludium i g

Hilsen – bøn – læsning

Trosbekendelse - nikænum

13:20 Salme 227 Som den gyldne sol frembryder,
vers 1, 4, 5 og 9

Evangelielæsning

Prædiken – apostolsk hilsen

13:30 Salme 862 Gå i mørket med lyset

Kirkebøn – fadervor - velsignelse

15:50 Postludium Johann Sebastian Bach, Præludium
i G-dur, BWV 541

Præludium

Hilsen: Nåde være med jer, og fred fra Gud vor far og herren

Jesus Kristus

-

Lad os samles i bøn:

Jesus Kristus

Du er lærken, der skaber forårslyst med sin sang

Og får grønne blade til at spire i vores bryst.

Tak for påskemorgen

Din opstandelse fra de døde

Dit lys bryder frem i vores grå liv

Og dit ord og dit nærvær forandre vores liv,

Så vi får mod til at gå den nye dag i møde.

Og vi beder dig

Gå med os i lyset

Giv os visheden om

Vi ikke går alene

Du som er fra evighed og til evighed

Amen

NT læssning:

* Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger: Peter tog ordet og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed. Det er det ord, Gud sendte til Israels børn, da han forkyndte fred ved Jesus Kristus; han er alles Herre. I ved, hvad der er sket i hele Judæa, det der begyndte i Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede: hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånd og kraft, og hvordan Jesus færdedes overalt og gjorde vel og helbredte alle, der var under Djævelensherredømme; for Gud var med ham. Og vi er vidner om alt det, han gjorde i jødernes land såvel som i Jerusalem. Ham, som de slog ihjel ved at hænge

ham på et træ, ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.« Apostlenes Gerninger 10,34-41

Trosbekendelse

Jeg (vi) tror på én Gud, den almægtige Fader, himmelens og jordens, alt det synliges og usynliges skaber.

Og på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, som er født af Faderen før alle tider, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, født, ikke skabt, af samme væsen som Faderen, ved hvem alt er skabt, som for os mennesker og for vor frelse steg ned fra himlene og blev kød ved Helligånden af Jomfru Maria og blev menneske, som også blev korsfæstet for os under Pontius Pilatus, blev pint og begravet og opstod på tredje dagen ifølge skrifterne og opfor til himmels, sidder ved Faderens højre hånd og skal komme igen i herlighed for at dømme levende og døde, og der skal ikke være ende på hans rige.

Og på Helligånden, som er Herre, og som levendegør, som udgår fra Faderen og fra Sønnen, som tilbedes og æres tillige med Faderen og Sønnen, som har talt ved profeterne. Og på én, hellig, almindelig og apostolisk kirke. Jeg (vi) bekender én dåb til syndernes forladelse og forventer de dødes opstandelse og den kommende verdens liv.

13:20 Salme 227 Som den gyldne sol frembryder,
vers 1, 4, 5 og 9

Evangelielæsning:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle

profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.
Lukasevangeliet 24,13-35

Prædiken

Aldrig før har så mange mennesker gået ture og snakket, gået ture og lyttet, gået ture og kedet sig eller været helt optaget af hvad de nu engang havde i ørene. Musik, lydbøger, podcast – eller en direkte linie til et menneske, de ikke kunne være nær, men som de på denne måde alligevel gik en tur med. Det sidste år med corona har fået mange ud at gå – og det på godt og ondt. For præcis som vi hørte det skete for disciplene i dag, ja så kan en gåtur være det, der ændre ens liv for altid.

Det sker dog ikke for de fleste, men alligevel sker der noget ved at gå, som er ganske særligt. Filosoferne, som Aristoteles og Platon gik. Sofisterne gik. Stoikerne gik. Kant, Hegel og Nietzsche gik. Kierkegaard gik sig til sine bedste tanker. Og digterne gik. Det var faktisk dem, der begyndte at vandre. Hölderlin, Wordsworth og Coleridge. Baudelaire - der udkommer mange bøger i dag om at gå eller at vandre. For når vi går, kan der ske der noget vi ikke kan forudse, når vi går hjemmefra.

Tilbage til den allerførste påske gik apostlene. Og med dem går alle vi, der har hørt fortællingen om Jesu liv, død og opstandelse – og har svært ved at forstå det vi høre. For disciplene gik mod byen Emmaus – og sådan går alle vi, almindelige mennesker, som bøvler med at forstå, hvad meningen med det hele er.

Hvad skulle disciplene egentligt på deres vandretur? Det ved vi ikke. Måske havde langfredag trukket lange spor i deres sind, for lang, måske var de skuffede over Jesu død – og rystede over den tomme grav? Måske havde de bare brug for at få nye vinkler på det der var sket... De gik i hvert fald afsted – præcis som mange af os, der ude i skoven går sammen med alle de andre, corona-hjemmearbejdende mennesker, der endelig har en dag, til at komme ud og få klaret tankerne.

Og klaret tankerne det får disciplene i højeste grad, for den fremmede der slår følge med dem, udlægger ikke blot skrifterne, men også alt det der er sket for dem, så de

pludselig forstår. Og de lytter overvældede, men uden at forstå, hvem det er der taler med dem – og da de ved måltidet forstår hvem han er – forsvinder han.

I det øjeblik brødet brydes bliver Jesu sejr over døden virkelig. I det øjeblik, hvor brød ikke bare er til kroppen med også til troen, hvor den levende Kristus møder dem og rækker dem brødet – forstår de. Og så er han væk. Men kun for øjet – ikke for hjertet. For han rakte dem ikke bare brødet – men også opstandelsestroen.

Da kan de ikke sidde stille. Hjerterne brænder – fødderne løber. Graven er ikke bare tom: Kristus er opstanden!

Det er glædens svar på frygten, det liv i opstandelsens lys. Det kan styrke og støtte os, både når vi sidder bag skærmen og frygter at bryde boblen og når vi står målløse overfor foragt for samfundssind og sårbarhed og nye mutationer. Opstandelsen er bekræftelsen på liv, der vokser ud af død, et håbets korstegn midt i asken.

Evangeliet i dag er en fortælling om Gud der er med os, når vi går, uden at vide hvor og hvorfor vi går hvorhen. Ikke bare med os – men han lader troen brænde i vores hjerter, så vi får mod til at gå ud og være lys for andre, selv midt i en tid, hvor alt synes lukket og slukket. Mod til at Gå i mørket med lyset.

Når vi går, sammen, hver for sig, som filosoffer eller digtere, vandringsmænd, pilgrimme eller motionister ved vi kan aldrig

hvad der kan ske. Et møde med et menneske, en samtale eller et blik kan ændre vores dag. Vi ved ikke, hvilket menneske der overvælder os og åbner vores øjne.

Ligesom vi ikke ved, hvordan det er at møde med den opstandne Kristus – men vi kan møde og tage imod hvert eneste menneske på vores vej, som var det ham. Også selvom det er på afstand og med mundbind. Derfor kan hilse på hinanden med apostlenes ord om, at må Vor Herre Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle.

Amen

13:30 Salme 862 Gå i mørket med lyset

Lad os samles i bøn:

Kære Gud, du der beder os Gå ud i verden med lyset

Tak for, at du har ladet din søn vandre blandt os, så vi aldrig mere skal vandre alene, men altid have dit lys med os

Tak for at du lod os overleve langfredags smerten for derefter at give os opstandelsens tro i vores hjerter

Tak for, at du ikke viser os væk, når vi tvivler på det, som ligger udenfor vores forstands grænser, men i stedet sender os mennesker, der kan vise os din søns ansigt i mødet

Vi beder dig hjælpe os med at blive bedre til at se dig ihvert eneste menneske vi møder

Styrk os i vores tro og hjælp os med at være overfor hinanden sådan som du var blandt mennesker, så vi kan give håbet videre – både i vores ord og i vores gerninger

Lys for vores fødder, både når vi går af den brede vej, hvor der ingen farer er og når vi går på den smalle vej i mørket. Lys også for alle andres fødder, så de kan finde vej, der hvor de skal hen.

Hjælp og styrk vort kongehus, dronningen og alle der har magt. Lad dem skabe fred og retfærdighed. Og vær med os, når vi i den sidste time står foran døden og gør os klar til at vandre med dig i evigheden.

Hør os, når vi sammen beder

Fadervor,

du som er i himlene!

Helliget vorde dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje

som i himlen således også på jorden,

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld,

som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke i fristelse,

men fri os fra det onde.

Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Modtage herrens velsignelse

15:50 Postludium Johann Sebastian Bach, Præludium
i G-dur, BWV